

som nogen Anstalt kan være, er bleven undersøgt og gjort til Gjenstand for offentlig Kritik. Det er ikke saa meget længe siden, at Lemmerne dernede sølte sig foranledigede til for at befri sig for den Tvang, de lede under, at stifte Ald paa Anstalten. Det er en Kjendsgjerning, der foreligger, at det Gang efter Gang har været forsøgt, og det turde være et Bevis paa, hvor utaalelige Forholdene have været dernede. Der er blevet indgivet Klage fra navngivne Fattiglemmer til Justitsministeren og ikke til Indenrigsministeren, og det vil denne maaske sthyde sig ind under, saa at det ikke vedkommer ham, men jeg mener, at Ministerne maa være solidariske paa et saadant Omraade. I Klagen fra de navngivne Lemmer klages der over den Tortur og den Behandling, som de ere Gjenstand for. Trods Alt, hvad Fattiglemmerne kunne udsætte sig for, naar de klagede over deres Overordnede, vilde de dog hellere underkaste sig denne Tortur, end de vedblivende vilde undlade at klage. Der kom imidlertid aldrig noget Svar paa denne Klage fra den ærede Minister. Saavidt mig bekjendt, er det eneste Svar, der er kommet, det, at der kom Bekjendtgjørelse om Sagsanlægge mod den, der havde tilladt sig at indsende Klagen til Ministeren, da Lemmerne ikke selv kunde indgive den. Under saadanne Forhold tror jeg virkelig, at det ikke kan nytte noget, at man henviser til, at Fattiglemmerne kunne klage. Naar der i det Hele taget eksisterer saadanne Forhold som dem paa Korsør Arbejdsanstalt og paa Stolpegaard, tror jeg, man gjør bedst i at lade være at lovgive ud fra det Bestaaende, selv om man gaar ud fra, at man skal bedre en lille Smule paa det, hvad Ministeren har ment at gjøre i sit Lovforslag. Thi hvad er det, der foregaar i de bestaaende Fattiganstalter? Det er, at Kommunerne ikke have generet sig for at lade Fattiglemmerne paa disse Anstalter blive forjuede mellem hinanden uden Hensyn til, om de ere Værdige eller Uværdige, om de ere mellem Forbrydere eller Ikkeforbrydere, om Børn komme mellem Forbrydere eller ikke. Det har været Forholdet, og det er Forholdet. For lumpne 50 Ore, som blive hvede til Anstalten, kan Kommunen blive af med Fattiglemmerne, og hvorledes har Forholdet stillet sig overfor Behandlingen af disse Lemmer. Korsør Kommune har tjent 7000 Kroner hvert eneste Aar — det har Kommunens Regnskab udvist — paa de Fattige, den har faaet dels fra sin egen og dels fra andre Kommuner. Det er det System, man har. Man har modtaget 50 Ore om Dagen for Lemmerne, saa deres Forjøgelse har kostet en

ren Bagatel. Man har leiet Lemmerne ud til privat Arbejde for 50 Ore om Dagen. Og hvad har Virningen været af dette System Andet end denne, at de Arbejdere, som man saaledes har faaet, ved at Lemmerne ere mere eller mindre ligesvem tvungne til at lade sig udleie til Private, have konkurreret med de frie Arbejdere, som man kalder den almindelige Arbejder, og derved gjort dem umulige, overflødige og følgelig bragt dem Fattigvæsenet nærmere, end de muligvis vare i Forveien. Det er Virningen af Systemet. Vi have andre Anstalter her i Landet, som arbejde under et lignende System, idet Tugthusene gjøre det Samme. De konkurrere ogsaa med den frie Arbejder paa alle Omraader, idet de nedsætte Arbejdslønnen og bringe de frie Arbejdere nærmere til Fattigvæsenet, end de i Forveien vare. Nu veed jeg godt, at den ærede Minister vil sige, at i Lovforslaget er det forbudt for Fremtiden at udleie noget Fattiglem til Arbejde hos Andre mod dets Villie, men jeg vil spørge den ærede Minister, om han nogenstunde har set Bevis paa Fattiglemmers „Villie“. Jeg tror, det virkelig vilde være meget vanskeligt at finde. Jeg tror, det vilde være meget vanskeligt, naar man tænker sig de Forhold, som Fattiglemmerne ere undergivne. Naar et Fattiglem først er kommet ind paa en Tvangsarbejdsanstalt, paa en Anstalt af denne Slags, som den ærede Minister holder paa skulle vedblive at bestaa, selv om han mener, at de skulle være noget bedre end nu, hvor bliver saa Fattiglemmets „Villie“ af overfor Opshuset eller dem, han er undergoven. Tror den ærede Minister sig istand til at kunne gennemføre noget Saadant — jeg vilde ønske, han kunde det — at Fattiglemmers „Villie“ skulde faae Noget at sige paa en saadan Anstalt, naar han bygger ud fra det Bestaaende? I det Bestaaende er der et klart Bevis paa, at det ikke nytter Fattiglemmer at klage til dem, som ere overordnede overfor Anstalten. Jeg tror, det vil blive uhyre vanskeligt og være en Bestemmelse, som aldeles ikke vil kunne føre til nogen som helst Gavn for Fattiglemmerne. Vi have jo ganske vist Andre her i Samfundet, hvis Forjøgelse ogsaa hører med til det Bestaaende, og den er af en ganske anden Natur, men det bidrager sandelig ikke til at gjøre de Fattige mere mildt eller venligt stemte lige overfor anderledes Stillede. Vi have f. Ex. de store Forjøgelsesanstalter som Ballø og Bømmetofte. Hvis vi tænke lidt over, hvorledes denne Forjøgelse gaar for sig dernede, hvorledes man der lever, og paa den omhyggelige Pleie, som disse Mennesker blive Gjenstand for, og saa tænker over, hvilke Næringsværdier de